

ГЕОРГИ КОНОВСКИ НЛО СИ Е НЛО

chitanka.info

Срещяхме ги немалко по време на експедицията. И хич не се изненадвахме. Космос — в него какво ли няма. А това, чиято същност не можехме да определим, назовавахме със старото, познато и даващо перспектива за евентуално бъдещо разкриване. НЛО...

Понякога „залавахме“ някое от тях. И под мое ръководство — все пак съм заместник на капитана по научната част, един от доказаните земни гении, проучвахме из основа обекта.

Както реши да сторим и този път капитанът. Завибрира тихото повикване в ухото ми, чух строгия му глас. Спешно да се явя в командната рубка. Бях зает с проучването на пробите от планетата НВО 4477, но оставих анализите на асистента си и веднага потеглих към основния корпус на космическия суперлайнер.

Корабът беше огромен, направен по всички модерни технологии и задоволяващ изискванията дори на капитана. Тази грамадна маса се носеше в пространството със скорост близка до светлинната, но вътре движението не се усещаше. Затова и не съм бил разбрал, че сме спрели и висим в черния безкрай.

А от командната кабина гледката беше на 360 градуса. Панорама на Вселената.

От пръв поглед разпознах няколко звездни системи към които се бяхме устремили, после отделих внимание и на трите неизвестни апарата, носещи се в орбита около новопоявилата се планета. Тоест, около нас.

Интересна форма. В космоса сферата е основата — понякога леко изкривена, по-често с белези върху си, следи от удари на астероиди или дори (при планетите) видимите знаци на вътрешна дейност.

Но този път НЛО-тата бяха странни с идеалната си форма. Кубове. Прави ъгли, плоски равнини, идеално съотношение — всичко се забелязваше от пръв поглед.

Докато капитанът ми обясняваше задачата — а тя не беше оригинална: да изследваме и изясним същността на кубовете, спомагателните малки ракети привлякоха трите куба, после ги вкараха през страничен шлюз 3. Там беше резервният хангар, там провеждахме първичните изследвания върху космическите обекти.

Разбира се, отначало в действие пускахме техниката. Не биваше да рискуваме хора — трябваше да си изясним степента на безопасност

и чак след абсолютното доказване на възможността човек да работи с придобивката, предметите — в зависимост от обема, биваха сваляни в лабораториите или оставаха в хангара.

Така че — аз лично се намесих чак след две седмици. Всички подробни проучвания показаха, че НЛО-тата са безопасни. И, въпреки това, първото от тях посрещнахме в Осма лаборатория, облечени в защитните костюми.

Проучването на подобен обект отнема дни, даже седмици. Имахме време — експедицията ни беше към далечни светове, трябваше хем да изучаваме космическите тела наоколо ни, хем да имаме занимавка. Пък и Космосът беше безкраен...

Накрая връчих на капитана огромния доклад, поел маса информация. При това обстояйна, достигната не само със средствата на науката. Тук трябва да отбележа, че странното съдържание на НЛО-тата също проучихме. Дори пробвахме в стила на далечните алхимици — на вкус. Е, малко рисково, но...

Смайващо съдържание. Най-вече редки и скъпи елементи — платина, паладий, скандий, итрий, лантаниди, актиниди...

Огромно богатство!

И защо се носи из черната пустош, пакетирано изящно като в луксозен магазин?

Но нямахме време да обсъдим това. Защото се появи по-важен проблем.

Срещнахме кораб от друга цивилизация...

Няма да го описвам — нашите деца още като малки обичат да гледат записите от срещата ни. И знаят почти всичко за далечната, но трудно достъпна планета. Която посетихме, но едва след като конструирахме специалните костюми.

Защото това бяха хора от силициева система. Твърде, твърде различни от нас. Условията в нашия кораб биха ги убили веднага, техните биха сразили нас.

Поради което двата кораба започнаха размяна на информация. Най-напред за основата на живота.

И точно, когато разговорът минаваше към евентуалните възможности за комуникация очи в очи (не, че те имаха подобни органи), капитанът им ни помоли за извинение. По тяхната програма именно в този момент трябвало да изстрелят излишните отпадъци от

борда. Неподдаващите се на рециклиране. Както ни обясни — смущението се забелязваше дори в тона: след приемане от космонавтите на енергийните добавки, нужни за съществуване, най-безполезните се отделят от организма и трябва... Да, да — разбирахме. Нали и ние изхвърляхме разтовареното от нас в тоалетните. Космосът е голям, все ще се намери място и за съдържанието им.

Нашият капитан прие извинението. Зачакахме. Усетихме лек стръскване, после забелязахме, че от далечния край на кораба им изстрелват нещо. От далечния — да не бъде към нас. Не е учтиво да те замерят с боклуци, нали?

А после, вцепенени от изненада, разбрахме — изстрелват НЛО-тата, които срещнахме и подробно изучавахме.

Колко тайни има в безбрежните простори на Космоса...

Често безвкусни и водещи до масово повръщане...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.